

werking van de gevallen van aangeboren blindheid, waaromtrent nog een afzonderlijke mededeeling van zijn hand zal verschijnen.

P. MUNTENDAM.

BEROEPSBELANGEN.

DE WIJDERE TAAK DER ZIEKENFONDSEN. — De algemeene Ortskrankenkasse te Berlijn heeft te Kudoa een stuk grond aangekocht, om daar na den oorlog een herstellingsoord voor de verzekerden op te richten. Ook is daar een huis met park gekocht, om voorloopig 40 tot 50 zieken op te nemen, bij voorkeur hart- en zenuwlijders. De Landesversicherungsanstalt Berlijn heeft het riddergoed Blankensee gekocht, om de landerijen onder beheer te nemen ten behoeve van de herstellingssoorten te Beelitz (*Deutsche med. Wochenschr.*).

DE WAARDE VAN KOST EN INWONING. — Het Versicherungsamt van Berlijn heeft, ter bepaling of verpleegsters al of niet onder den verzekeringsplicht vallen, een schatting gemaakt van de geldswaarde van al, wat inwonende verpleegsters niet in den vorm van geld ontvangen. Als maatstaf van wat nu eigenlijk het inkomen van inwonende geneesheeren is, kan deze lijst mutatis mutandis ook dienstdoen. Aldus wordt geschat de kost op 650 mark, de woning op 130 mark, verlichting en verwarming op 20 mark, dienstkleding en het schoonhouden daarvan op 60 mark, bewassing op 50 mark, geneeskundige behandeling en geneesmiddelen op 50 mark (*Zeitschr. f. ärztl. Fortb.*).

HET VERLEDEN EN DE LEVENSLOOP VAN KWAKZALVERS. — In een uitvoerig artikel van FÜRST (*Zeitschr. f. ärztl. Fortb.* 5 Nov.) over de kwakzalverij vindt men een statistiek van de kwakzalvers te Hamburg in 1913. Er waren daar toen 837 personen van dien aard werkzaam, waarvan 341 vrouwen. Slechts 14 van deze personen hadden meer dan lager onderwijs genoten. De 95 mannen, van wie men dit kon nagaan, hadden te voren 35 verschillende beroepen uitgeoefend. Barbiers en friseurs waren het sterkst onder hen vertegenwoordigd. Eén had in de dierkunde gestudeerd. En 87 vrouwen hadden 20 verschillende beroepen gehad; 33 waren dienstbode geweest, 3 verpleegster, 1 kinderjuffrouw, 1 tooneelspeelster en 1 buffetjuffrouw.

De kwakzalvers hebben natuurlijk ook hun specialiteiten. Van 104 hunner waren 44 masseur (35 daarvan masseuse), aan natuurgeneeskunde deden slechts 6; deze schijnt de lichtgeloovigen tegenwoordig minder aan te trekken. Twee hielden zich bezig met het verwijderen van wratten en getatoeëerde plekken, 6 met „bezweren”.

De „studietijd” was doorgebracht in „vakscholen” of met het leeren uit boeken door 19 kwakzalvers; in ziekenhuizen, hospitalen, badinrichtingen of natuurgeneeskundige inrichtingen door 17; bij artsen door 9; bij masseurs en „Heildiener” door 14; bij andere onbevoegden door 34.

Van 152 personen, bij wie dit is nagegaan, hadden 44 één tot zevenmaal straf ondergaan, onder meer wegens ontucht, koppelarij, afdrijving, diefstal, bedrog, valscheit, heling, bedelarij. Eén kwakzalver, die 160000 mark per jaar „verdiende”, gaf 60000 mark per jaar aan reclame uit.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

I.

Collega RIBBIUS gaat in zijn beschouwingen uit van de veronderstelling, dat het hoofdbestuur zich geheel en al zou gesteld hebben op den grondslag der motie-Rotterdam, en de drie punten dier motie zou belichaamd hebben, nl.: een algemeene organisatie, vertegenwoordiging in het hoofdbestuur, bindende besluiten der plaats-

lijke groepen. Ik meen, dat er van vervulling der eerste twee punten slechts de *schijn* aanwezig is, ondanks het feit, dat de voorstellen twee organisaties aan de specialisten aanbieden. De *algemeene* organisatie (?) zal voorstellen aan de algemeene vergadering mogen doen, en drie leden in het hoofdbestuur mogen benoemen, die zichzelf, het hoofdbestuur, en de andere specialistenorganisatie in den weg zullen zitten. Zulk een *algemeene* organisatie, beoogend *decentralisatie*, is slechts een *schijn*organisatie. De andere, *peripheere*, organisatie zou iets vermogen, indien zij maar niet saamgekoppeld ware op een wijze, die wederzijdsche onvruchtbaarheid medebrengt, met de tot heden zeer goed werkende C. O., terwijl de versnippering van de over het land verspreide specialisten, door het hun onthouden van de algemeene bindende besluiten kwaad en goed verre houdt.

Zoolang aan de hoofdbestuurvoorstellen niet ontnomen wordt de onwaarachtige schijn van te geven aan de specialisten een algemeene organisatie, terwijl de algemeenheid der organisatie doelbewust ontbreekt, zoolang het hoofdbestuur niet geeft een heusch bedoelde *algemeene* organisatie, en een heusch bedoelde vertegenwoordiging in het hoofdbestuur, organiek samenhangend met die organisatie, zoolang misleidt men zichzelf en kweekt moeilijkheden in de Maatschappij met het toepassen van lapmiddeltjes op het hoofdbestuurvoorstel.

Hoe de C. V. in de toelichting tot haar voorstellen kan meenen, dat het hoofdbestuur de motie-Rotterdam een minder goeden grondslag acht om overeenstemming te bereiken, is RIBBIUS en misschien meer met hem een raadsel. Die meening heeft het hoofdbestuur vastgelegd in een eenstemmig genomen besluit: *zich demissionair te verklaren, indien de algemeene vergadering de motie-Rotterdam enz. in behandeling nam!* Was er buigzaamheid noodig voor het hoofdbestuur om, geklampt aan de bestuurstafel, toch twee dagen later die motie door de algemeene vergadering te zien behandelen, er was slapheid van het hoofdbestuur van noode, om, gehecht aan de groene tafel, die motie zelfs aangenomen te zien, er was vloeibaarheid van noode, om, gekleefd aan het groene laken, zich de uitvoering dier motie te laten aanleunen. Is het te verwonderen, dat wie in de voorstellen van dit hoofdbestuur zoekt naar een vast, hecht aangrijpingspunt, om de Maatschappij uit het moeras te trekken, vindt...: een gat zonder rand?!

Rotterdam, 18 November, 1918.

H. K. DE HAAS.

II.

Naar aanleiding van het artikel van dr. SCHNITZLER in het *Tijdschrift* van 23 November 1918, merk ik op, dat, nu in art. 217 wordt voorgesteld te lezen dat:

„de Centrale Organisatie een band vormt, zoowel tusschen de algemeene afdelingsziekenfondsen en bijzondere ziekenfondsen, als tusschen de ziekenfondshuisartsen en ten doel heeft de belangen der geneeskundige verzorging van de verzekerden en de belangen der geneesheeren te behartigen”,

het voor ieder duidelijk zal zijn — behalve misschien voor dr. SCHNITZLER — dat hier met verzekerden worden bedoeld de verzekerden bij ziekenfondsen en met geneesheeren de geneesheeren, die aan ziekenfondsen werkzaam zijn. Ten overvloede zou men hier het woord „geneesheeren” ook door „ziekenfondshuisartsen” kunnen vervangen, maar wat de taak van het bestuur der C. O. betreft, zal dit geen verandering geven.

Ik houd tegenover dr. SCHNITZLER vol, dat de C. O. tot nu toe omvatte de huisartsen en specialisten, maar na aanneming der voorstellen van de C. V. slechts zal omvatten de ziekenfondshuisartsen, zoodat de tweeslachtige positie daardoor is opgeheven. Dat de benoeming van de bestuursleden der C. O. door de algemeene vergadering geschiedt, maakt de positie niet tweeslachtig, evenmin het feit, dat bij de voorstellen der C. V. de specialisten ook nog wel een hand met de algemeene vergadering behouden. Mocht de algemeene vergadering besluiten, dat de benoeming van de bestuursleden der C. O. door de ziekenfondshuisartsen zelf geschiedt, dan zal dit voor niemand enig voordeel of gemak opleveren.